

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

הקב"ה ממתין מתי כבר תבוא הגאולה, ורק זקוקים שבני ישראל ירצו זאת באמת, ומיד יתגלה רצון הבורא והגאולה תבוא מיד, כאן למטה בעוה"ז הגשמי!

ראה עמוד 10

ערב שבת קודש פ' בחוקותי, כ"א א"ר
ה' תהא שנת סגולות גדולות

תסז

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לזכות

החיילת ב"צבאות השם" מיכל תחי'
ליום הולדתה השלישית לאויוש"ט,
ביום י"ט אייר, ה'י תהא שנת סגולות גדולות

נדפס ע"י הורי'

הרה"ח ר' שרון שמעון וזוגתו מרת מרים טובה שיחיו בן-שושן

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

הכל מגיע בכחו של ה"דבר אחד לדור"

השבת הראשונה שבה לא ירד המן הי' בכ"ב אייר, ועלי' כתוב "ראו כי ה' נתן לכם השבת", ובהמשך - אמירת משה שחלק מה"מן" ישראל "למשמרת לדורותיכם" • בעמדנו בשבת כ"ב אייר יש ללמוד הוראה מהענינים המפורשים בתורה שישנם ביום זה • כאו"א צריך לידע שפרנסתו וכל צרכיו בבני חיי ומזוני רויחי נמשכים ע"י ה"דבר אחד לדור" מה' אחד • גם עכשיו נמצאת "צנצנת המן" בגשמיות העולם, וזה נותן כח בגשמיות העולם שכאו"א יקבל את כל פרנסתו וכל צרכיו באופן של "לחם מן השמים", והגילוי של זה תלוי רק ברצונו האמיתי • כאשר יהודי רוצה שיהי' "דאלאי גלות" ו"משיח נאו" - עליו רק לחפוף בכך באמת, וזה מקויים מיד בפועל ללא עיכוב זמן כלל, מאחר והענין כבר ישנו פה למטה, ויהודי צריך רק לגלות את זה! • קטעים משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"ו - בלתי מוגה, תרגום חפשי הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

"בחמשה עשר יום לחודש השני לצאתם מארץ מצרים" (שזה הי' ביום השבת) הגיעו בני ישראל לבקש אוכל (כיון ש"בו ביום כלתה החררה שהוציאו ממצרים והוצרכו למן"4), והקב"ה הבטיח אז "הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו גו"5, [וברש"י:] "יורד להם מן בט"ז באייר ויום

א. בקביעות שנה זו חל כ"ב אייר ביום השבת - כפי שהי' בשנה הראשונה! בצאת בני ישראל מארץ מצרים².

אודות יום זה - שבת כ"ב אייר (בשנת יצ"מ) - ישנה פרשה שלימה בתורה (בפ' בשלח³) פרשת המן [. . .] ושם מסופר:

- 1) שו"ע אדה"ז או"ח סת"ל ס"א. סתצ"ד ס"א. משבת פז, ב.
- 2) ע"ד תהלים קיד, א.
- 3) טז, א ואילך.

- 4) פרש"י שם, א.
- 5) בשלח שם, ד.

צילום א':

א. בקשר מיט דל"ק ס"ח וואס מ'שרייבט איצטער במיוחד פאר קינדער פאר-בר-מורה און בת-מצוה - האט מען פריער גערעדט אז דאס האט א קשר מיוחד מיט נשי ובנות ישראל, און ווי מ'וועט רעדן/מארגן בארוכה א ^{ה'שנה} ~~גרויסע ענין~~ בזה, דאס איז אביר אויך שייך צו אנשים, ~~בג"ל~~.

און ^צ ~~צ~~ ס"ח האט איך זיך נאך אן ענין מיוחד, אז דאס פארבינדט אלע

אירישע קינדער וואו זיי זאלן נאר זיין-צוזאמען, ~~א~~ ^א איז נישט נוגע דער לעמז ומצב פון די קינדער, אויב דאס איז נאר א אנדער קינד און ער האט געקויפט אן אה-אידי דל-חדה אנג-ער-בלויך מנת אלע אנדערע קינדער, נישט קוקנדיק אויף

אין-אנג - סיי, אויב ער געפינט זיך מאחורי מסך הברזל, און סיי אויב ער געפינט זיך במקום אחר - איז ער גלייך מיט אלע קינדער.

ב. יעדער זאך וויל מען דאך פארבינדן מיט/פועל מיט, אין גשמי'ג, און ב:

הסידים פארבינדט מען דאס מיט א חסיד'ישען פארברענגען, און ווי כ"ק מו"ח

אדמו"ר שרייבט ² וועגן "הפתח-אשר-ממנו נחמה כו" ~~א~~ פון דעם אלסן רכיבן אין דעם אויפטן

פון א חסיד'ישען פארברענגען, אז דאס וואס ער קען אויפטאן א חסיד'ישער פארברענגען קען מלאך מיכאל נישט

אויפטאן - איז פארהי' מסך הברזל אין מאסקווא געווען לעצטנס א חסיד'ישען פארברענגען, און דארטן (האט מען) מקיים געווען אלע דריי ענינים פון תורה, הפלה

און צדקה, און מ'האט אויך גערעדט וועגן דער ס"ח, און וועגן אידן וואס

געפינען זיך במקומות אחרים,

- וואס דל"ק פארברענגען האבן זיי געמאכט נישט קוקנדיק אויף דער מיצר איך

וועלכץ זיי געפינען זיך, ובפרט בזמן האחרון -

און איצטער איז אן אנגעקומען פון דל"ק מסכה פון יענען פארברענגען, דאס

האט (האט מען) מצרף געווען/בהחלטה ההוועדות (זו) צו דעם כוס, און דא סייטס - דאס

פלעטל ⁴ דל"ק מסכה ³ נכ"ק אדמו"ר שליט"א ⁵ דאס בידו-הן על-המסכה.

וועט מען דערפון אויך געבן פאר כאו"א וואס געפינט זיך דא, ~~א~~ ^א אלע ³ צו זיך

זאלן זיך און דעם פאטער זיך - וורך דעם וואס ~~א~~ ^א געבן ~~א~~ ^א איינען

וואס פארנעמט זיך מיט ~~א~~ ^א חסידות, און איך האב זיכה געווען ~~א~~ ^א עב

ראשון בשבת הי"ז⁶, וכך ירד המן "בבוקר בבוקר"⁷, עד ש"ויהי ביום השישי לקטו לחם משנה שני העומר לאחד", "כשמדדו את לקיטתם באהליהם מצאו כפלים שני העומר לאחד"⁸, "ויבאו גו' ויגידו למשה", "שאלוהו מה היום מיומים"⁸ [..], ומשה אמר להם "הוא אשר דבר ה' שבתון שבת קודש לה' מחר גו"⁹, "ויניחו אותו עד הבוקר כאשר צוה משה ולא הבאיש גו', ויאמר משה אכלוהו היום כי שבת היום לה' היום לא תמצאוהו בשדה", [פרש"י:] "היו רגילים לצאת וללקוט באו (בשחרית) לשאול אם נצא אם לאו, אמר להם את שבידכם אכלו, לערב חזרו לפניו ושאלוהו מהו לצאת, אמר להם שבת היום. ראה אותם דואגים שמא פסק המן ולא ירד עוד אמר להם היום לא תמצאוהו, מה ת"ל היום, היום לא תמצאוהו אבל מחר תמצאוהו"¹⁰.

אבל אעפ"כ "ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקוט ולא מצאו"¹¹.

ובהמשך לזה כתובה פרשת השבת: "ראו כי ה' נתן לכם השבת על כן הוא נותן לכם ביום הששי לחם יומים גו'", "ראו בעיניכם כי ה' בכבודו מזהיר אתכם על השבת שהרי נס נעשה בכל ערב שבת לתת לכם לחם יומים"¹². "וישבתו העם ביום השביעי"¹³.

לאחר-מכן כתוב¹⁴: "ויקראו בית ישראל את שמו מן [כמ"ש קודם ביום ראשון של

- 6) פרש"י שם, א. משבת פז, ב.
- 7) בשלח שם, כא.
- 8) שם, כב ובפרש"י.
- 9) שם, כג.
- 10) שם, כד-כה ובפרש"י.
- 11) שם, כז.
- 12) שם, כט ובפרש"י.
- 13) שם, ל.
- 14) שם, לא.

ירידת המן¹⁵ (ט"ז אייר) "ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא"¹⁶ והוא כזרע גד לבן וטעמו כצפחית בדבש".

"ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' מלא העומר ממנו למשמרת לדורותיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציא אתכם מארץ מצרים, ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העומר מן והנח אותו לפני ה' למשמרת לדורותיכם"¹⁶.

ופרש"י: "בימי ירמיהו כשהי' ירמיהו מוכיחם למה אין אתם עוסקים בתורה, והם אומרים נניח מלאכתנו ונעסוק בתורה מהיכן נתפרנס, הוציא להם צנצנת המן אמר להם אתם ראו דבר ה'¹⁷, שמעו לא נאמר אלא ראו, בזה נתפרנסו אבותיכם, הרבה שלוחין יש לו למקום להכין מזון ליראיו".

עפ"ז רואים אנו את העניין המיוחד בתורה שהי' ביום השבת כ"ב אייר בשנה ההיא (שנת יציאת מצרים):

כיון שירידת המן היתה בט"ז באייר, "ויום ראשון בשבת הי"ז (כנ"ל), מובן שהשבת הראשונה שבה לא ירד המן - שאודותיו מדובר בפרשה - הי' בכ"ב אייר.

ועל שבת זו כתוב בפרשה - "ראו כי ה' נתן לכם השבת", ובהמשך לזה - "ויקראו בית ישראל את שמו מן", ואמירת משה שחלק מהמן ישאר "למשמרת לדורותיכם".

ב. כיון שצריכים לחיות עם הזמן¹⁷, עם התורה וההוראה של אותו הזמן - מובן

- 15) שם, טו.
- 16) שם לב-לג.
- 17) ירמ' ב, לא.
- 17*) ראה "היום יום" ב' חסון. ספר השיחות תש"ב ע' 29 ואילך. ועוד.

וואס געפינען זיך במקומות אחרים, און (ועיקר) אפילו די וואָס וועלן דערפון ניט טרינקען בפועל, קענען זיין זיך צו דעם מצטרף זיין במחשבתם,

און דורך דערויף וועט ווערן אַ התאחדות פון אַלע אידן, די אידן וואָס געפינען זיך מאחורי מסך הברזל און די אידן וואָס געפינען זיך בכל העולם כולו [..].

ה. [כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן הבקבוק משקה להר"ר מ. מ. שיחי'.

ואמר:] מאַכן לייכטער פאַר דעם עולם - זאָל מען טיילן (נאָך דעם וואָס מ'וועט צוגעבן נאָך משקה, בכדי עס זאל זיין פאַר אַלעמען) שפעטער, נאָך שבת אָבער בהמשך צו דער התוועדות, וואָס זי קומט בהמשך צו דער התוועדות וואָס איז געווען מאחורי מסך הברזל.

ויה"ר אַז דאָס זאָל זיין אַ הכנה וקרובה צו דער התוועדות וואָס משיח וועט מאַכן ווען ער וועט קומען.

בשעת משיח וועט קומען וועט ער זיכער די ערשטע זאָך מאַכן אַ התוועדות דקהל גדול ישובו הנה, אַ התוועדות פון דוד מלכא משיחא (וועלכער זאָגט - שמרה נפשי כי חסיד אני, און - תהלתו בקהל חסידים גו' יעלוזו חסידים),

און פאַרבונדן מיט אַ שטורעם (איצט, ובעיקר - דאַמאָלס) אין הפצת המעינות חוצה, - דורך יעלה הפורץ לפנינו

און מיט שמחה, למעלה ממדידה והגבלה, וואָס שמחה איז דאָך פּורץ גדר, ובפרט שמחת הגאולה^{11*} -

במהרה בימינו ממש.

להלן קטע מהצילום בתרגום חפשי ללה"ק (הכתי"ק* בא בהדגשה):

ויה"ר שזו תהי' הכנה וקרובה להתוועדות שמישיח יעשה מתי שהוא יבוא.

כאשר משיח יבוא הוא בודאי דבר ראשון יעשה התוועדות דקהל גדול ישובו הנה, התוועדות של דוד מלכא משיחא (שאומר - שמרה נפשי כי חסיד אני, ותהלתו בקהל חסידים גו' יעלוזו חסידים),

ויקשרו זאת עם "שטורעם" (כעת, ובעיקר - אז) בהפצת המעינות חוצה, - ע"י יעלה הפורץ לפנינו

ומתוך שמחה, למעלה ממדידה והגבלה, ששמחה הרי פּורץ גדר, ובפרט שמחת הגאולה - במהרה בימינו ממש.

11*) כמש"נ: בשוב ה' את שיבת ציון גו' אז ימלא שחוק פינו גו' (תהלים ככו, א-ב), אז תשמח גו' (ירמ' לא, יג). ועוד. (* גם התיבות שנוספו בהגהה הב' (שצילום ממנה ישנו תחי' - המו"ל).

הדבר הראשון שיעשה משיח

ב' צילומים (מוקטנים) מההגהה הא' של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטעים מיוחדים משיחת ש"פ בחוקותי, י"ט אייר ה'תשמ"א (נדפסה - לאחר הגהה נוספת - בלקו"ש חכ"ג ע' 239 ואילך)

להלן פענוח הצילום כפי שנדפס בלקו"ש שם (הכתי"ק בא בהדגשה):

א. בקשר מיט דער ס"ת וואָס מ'שרייבט איצטער במיוחד פֿאַר קינדער פֿאַר בר-מצוה און בת-מצוה - האָט מען פֿריער גערעדט אַז דאָס האָט אַ קשר מיוחד מיט נשי ובנות ישראל, און ווי מ'וועט רעדן בעז"ה מאָרגן באַרוכה בזה, דאָס איז אָבער אויך שייך צו אנשים, **כפשוט.**

און די ס"ת האָט אין זיך נאָך אַן ענין מיוחד, אַז דאָס פֿאַרבינדט אַלע אידישע קינדער וואו זיי זאָלן נאָך זיין - צוזאַמען, ניט קוקנדיק אויף **מקומו** - סיי ער געפינט זיך מאַחורי מסך הברזל, סיי ער געפינט זיך במקום אַחר - איז ער גלייך און פֿאַראייניגט מיט אַלע קינדער.

ב. יעדער זאָך וויל מען דאָך פֿאַרבינדן מיט אַ פּועל, אין גשמיות, און בענינו - מיט אַ פֿאַרברענגען, און באַ חסידים פֿאַרבינדט מען מיט אַ חסידישן פֿאַרברענגען, און ווי כ"ק מו"ח אדמו"ר ברענגט פון דעם אַלטן רבי'ן וועגן דער "פתקא אשר משמי שמיא נחיתא כו" אין דעם אויפטו פון אַ חסידישן פֿאַרברענגען, אַז דאָס וואָס עס קען אויפֿטאָן אַ חסידישער פֿאַרברענגען קען מלאך מיכאל ניט אויפֿטאָן - איז אין אַ שטאַט מאַחורי מסך הברזל געווען לעצט'ס אַ חסידישער פֿאַרברענגען, מען האָט מקיים געווען אַלע דריי ענינים פון תורה, תפלה און צדקה, און מ'האָט גערעדט וועגן דער ס"ת ה"ל, און בכלל וועגן אידן וואָס געפינען זיך במקומות אַחרים,

- דעם פֿאַרברענגען האָבן זיי געמאַכט ניט קוקנדיק אויף דער מיצר אין וועלכן זיי געפינען זיך, ובפרט בזמן האַחרון -

און איצטער איז אָנגעקומען פון דער משקה פון יענעם פֿאַרברענגען, און מען האָט מצרף געווען פון איר (בהתחלת התוועדות זו) צו דעם כוס, און דאָ שטייט אַ פּלעשל מיט דער משקה.

וועט מען דערפון אויך געבן פֿאַר כאו"א וואָס געפינט זיך דאָ, כּדי די אַלע זאָלן זיך מצטרף זיין - געבן דורך איינעם וואָס פֿאַרנעמט זיך מיט מלמד זיין נגלה און חסידות, און ער דערלייגט דעם יין לקידוש - ער וועט צו דעם צוגעבן נאָך משקה (בכדי עס זאָל זיין פֿאַר אַלעמען) און עס אויסטיילן צו די וואָס געפינען זיך דאָ, און נאָך שבת - אויך צו די

שבעמדנו בכ"ב אייר, בקביעות כפי שהיתה בשנה ההיא שעלי' מדובר בפרשת המן - ביום השבת, יש ללמוד הוראה מהענינים המפורשים בתורה שישנם ביום זה, והוראה לכאו"א מִישראל, אפי' לבן חמש למקרא¹⁸ וכיו"ב [.] :

אחד מההוראות שלומדים מהציווי להשאיר את "צנצנת המן" "למשמרת לדורותיכם" - כדי להראות וללמד את בני ישראל ע"י השארת זכר גשמי מהמן, שהענין השפעת "לחם מן השמים" נמשך תמיד, "לדורותיכם" (לשון רבים), זאת-אומרת, שהקב"ה נותן להם את פרנסתם וכל צרכיהם במשך כל הדורות, ובכדי שהם תמיד ידעו זאת דבר שבמוחש - לזה ישנה "צנצנת המן" בגשמיות, שמראה כיצד הקב"ה פרנס את בני במדבר.

ועד כדי כך, שכאשר בני ישראל שאלו בימי ירמיהו "מהיכן נתפרנס" - "הוציא להם צנצנת המן, אמר להם אתם ראו דבר ה' וגו'".

ומכך מובן, שכאשר נמצאים ביום השבת כ"ב אייר שבה ה' הציווי ד"למשמרת לדורותיכם" - מודגשת עוד יותר הוראה זו, שלבני ישראל יש בכח לקבל את פרנסתם מלמעלה באופן ד"לחם מן השמים".

ג. גודל ההפלאה שבזה תובן בהקדים גודל העילוי של המן, "לחם מן השמים" (שנשאר לתמיד "למשמרת לדורותיכם"):

במשך ארבעים שנה שהיו בני ישראל במדבר, אזי ללא הבט על-כך שהיו בני ישראל הם אכלו והתפרנסו ב"לחם מן השמים", שהי' אמנם "לחם" אך ביחד עם זה ירד "דבר יום ביומו" ונמשך "מן השמים" (מהאורות העליונים שישנם בהמן), והתלבט במזון

[18] אבות פ"ה מכ"ב.

גשמי¹⁹ שנעשה דם ובשר כבשרם של בני ישראל ונתן להם כחות.

עד - כמובא בספרים²⁰ - שהם ברכו על ה"מן" ברכה לפני' "המוציא לחם מן השמים" (וכיו"ב), ולכולי עלמא - הם ברכו על ה"מן" ברכה לאחר' ברכת "הזן", כמארז"ל²¹ "משה תקן לישראל ברכת הזן בשעה שירד להם המן", שכדי לברך ברכת "הזן" זקוקים לא רק למאכל גשמי, אלא גם שיהי' כשיעור²². וזה מדגיש עוד יותר שה"לחם מן השמים" ה' מאכל גשמי שהי' בו שיעור ("עשירית האיפה"²³) ונעשה "דם ובשר כבשרו" שעליו עשו ברכה.

וה"לחם מן השמים" שירד לבני ישראל במשך ארבעים שנה במדבר פרנסם בכל צרכיהם, כמבואר במדחז"ל²⁴ שהמן ה' בו מכל מיני מטעמים והי' כל אחד מישראל טועם כל מה שהי' רוצה כו', אף דבר לא הי' אומר בפיו אלא חושב בלבו לומר מה שנפשו מתאוה ה' הקב"ה עושה רצונו והי' טועם טעם מה שהי' מתאוה".

וה"מן" כלל בתוכו לא רק את הצרכים המוכרחים לקיום האדם - לחם, "לחם לבב אנוש יסעד"²⁵, כשמו "לחם מן השמים", אלא גם דברים של תענוג, כמ"ש שהמן הי'

[19] ראה תו"א פט, א.

[20] ראה ס' מאמר שבתות ה' (להרמ"ע מפאנו) ח"ב בתחלתו. ס' חסידים (הוצאת מק"צ) ס' תתת"מ. זח"ב סב, ב ובאוה"ח שם מהרמ"ק. שד"ח כללים אות כ כלל ק. נפש חי (להר"ר מרגליות) לאו"ח ס"ד סי"ג. תו"ש ח"ד בסופו.

[21] ברכות מה, ב.

[22] רמב"ם הל' ברכות רפ"א. ועוד.

[23] בשלח שם, לו. וראה לקו"ש ח"ו 103.

[24] שמו"ר פכ"ה, ג. מדרש תהלים כג. וראה יומא עה, סע"א. פרש"י בהעלותך יא, ה, שם, ח.

[25] תהלים קד, טו.

נדרשת הוספה מיוחדת בפעולת נשי ובנות ישראל

דובר כמ"פ שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

ובענין זה יש שליחות מיוחדת לנשי ובנות ישראל – כמבואר במדרשי חז"ל שכשם שהגאולה ממצרים היתה בזכות נשים צדקניות שבאותו הדור¹. כך תהי' הגאולה העתידה בזכות נשים צדקניות שבדורנו זה². ובפרט ע"פ המבואר בכתבי האריז"ל³ שדור האחרון של הגלות (דור הראשון של הגאולה), דורנו זה, הוא הגלגול של הדור שיצא ממצרים – שבוה מודגש יותר הקשר והשייכות שבין נשי ישראל הצדקניות שבזכותן יצאו ממצרים, עם נשי ישראל הצדקניות שבדורנו זה שבזכותן תהי' הגאולה האמיתית והשלימה.

ולכן, בעמדנו בימים שבין "זמן חרותנו" ל"זמן מתן תורתנו" צריכה להיות הוספה מיוחדת בפעולתן של נשי ישראל שבדורנו זה בהכנה ל"חרותנו" ו"מתן תורתנו" בתכלית השלימות – בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יהי' החידוש האמיתי דמתן תורה, "תורה חדשה מאתי תצא", לכל בני" שבכל הדורות, ובראשם האבות והאמהות, אברהם יצחק ויעקב, שרה רבקה רחל ולאה בלהה וזלפה, וכל הצדיקים שעמהם תתחיל תחיית המתים, ועד לתחיית המתים דכל בני"י, ביחד עם דורנו זה, ובראש ובראשונה נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ובאים כולם יחדיו, עם משיח צדקנו, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולביהמ"ק, ועד לקדש הקדשים, שבו נמצא הארון⁴, ובו נמצאים הלוחות, לוחות ראשונות ולוחות אחרונות, והספר תורה (מצד הארון או בתוך הארון⁵).

וע"י פעולתן של נשי ובנות ישראל בכל מקום שהם [גם כשנמצאים עדיין בגלות, ולא דוקא במקום שיש ריבוי בתי כנסיות ובתי מדרשות ושיבות, אלא גם במקומות שיש מעט בלבד, ויש צורך להוסיף יותר, כולל ובמיוחד ע"י נשי ובנות ישראל] שעושות מהבית הפרטי שלהן בית תורה תפלה וגמ"ח – ממחרים ומזרזים עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה, שאז עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבחוץ לארץ להקבע בארץ ישראל⁶, בהמקדש העיקרי, ביהמ"ק השלישי, שיבנה במהרה בימינו, כפי שמתפללים לאחרי ספירת העומר: "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש במקומה במהרה בימינו אמן סלה". (משיחת כ"ח אייר, לנשי ובנות חב"ד, ה'תנש"א – בלתי מוגה)

(1) סוטה י, רע"ב.
(2) ראה י"ש רות רמז תרו בסופו: "אין הדורות נגאלין אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור".
(3) שער הגלגולים הקדמה כ'. לקוטי תורה וספר הליקוטים (להאריז"ל) שמות ג, ד.
(4) "עיקר החפץ במשכן הוא מקום מנוחת השכינה שהוא הארון" (רמב"ן ר"פ תרומה).
(5) ב"ב יד, א.ב. פרש"י ואלך לא, כו.
(6) ראה מגילה כט, א: "עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבל שיקבעו בארץ ישראל".

"כצפחים בדבשי", שזהו בפשטות ענין של תענוג.

ונוסף לזה כך מובן גם ממדרשי חז"ל הנ"ל "שהי' בו מכל מיני מטעמים והי' כל אחד מישראל טועם כל מה שהי' רוצה כו"⁷, היינו, שהמן כלל גם טעמים של דברי תענוג.

ד. [. . .] ועפ"ז ניתוסף ביאור מדוע דוקא ה"מן" נשאר "למשמרת לדורותיכם", אע"פ שלבני ישראל הי' במדבר גם את "בארה של מרים" וענני הכבוד, ואדרבה – ענני הכבוד היו עוד לפני ה"מן" (מיד לאחרי יצי"מ בט"ו ניסן), משא"כ ירידת המן החלה בט"ז אייר):

משום שדוקא ה"מן" כולל בתוכו את כל צרכי האדם (מה שלא מצינו בענני הכבוד ובבארה של מרים), "הי' בו מכל מיני מטעמים והי' כל אחד מישראל טועם כל מה שהי' רוצה כו"⁸, הן דברים המוכרחים והן דברים של תענוג, כנ"ל.

ועפ"ז ישנו גם ביאור מדוע ירידת המן במיוחד היתה בזכות משה רבינו²⁶

– למרות שגם ענני הכבוד אשר היו בזכות אהרן, ובארה של מרים שהיתה בזכות מרים²⁷ (כשמה), גם נתקיימו בזכות משה, כמוכח מכך שלאחרי הסתלקות אהרן ומרים "חזרו שניהם בזכות משה"²⁷, מכיון שגם בחייהם היו שניהם בזכות משה (וכדלקמן) –

מאחר ש"דבר אחד לדור ואין שני דברים לדור"²⁸, וכל צרכי העם, "מרויבין צרכי עמך"²⁹, צריכים לבוא ע"י ה"דבר אחד"³⁰,

(26) תענית ט, א. וראה מכלתא פרשתנו טז, לה. ועוד.
(27) תענית ומכלתא שם.
(28) סנהדרין ח, א. פרש"י וילך לא, ז.
(29) ע"פ ברכות כט, ב. פיוט בתפלת נעילה דיוה"כ"פ. ועוד.
(30) בכ"ז – ראה לקו"ת בהעלותך לא, ד. לג, ב. ד"ה

הוא ממשיך אותם מה' אחד ע"פ הוראת התורה אחת. ובדור משה – הי' הוא ה"דבר אחד", שדרכו ועל-ידו היו צריכים לבוא כל ההשפעות וההשמכות.

עד שאפילו בשר, שמה (משה אמת ותורתו אמת³¹) שאל "מאין לי בשר"³², זאת-אומרת שלמשה באמת לא היתה שום שייכות עם בשר – אעפ"כ גם זה הי' צריך להמשך לבני ישראל על ידו³⁰, אלא שזה גופא יכול להיות ע"י ממוצעים – השבעים זקנים, אבל גם הם מקבלים את הכח לזה ממה רבינו, "ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם"³³. ועד"ז בנוגע לענני הכבוד ובארה של מרים: גם השפעות אלו הוצרכו להמשך לבני ישראל ע"י משה רבינו, ה"דבר אחד", אבל זה גופא יכול להיות ע"י ממוצעים, שמה בחר באחיו או באחותו שיהיו הממוצעים שעל-ידם יגיעו ענני הכבוד והבאר לבני".

ולכן היתה ירידת ה"מן" בזכות משה עצמו (ללא ממוצעים), כי ה"מן" כולל ריבוי צרכי האדם (הי' בו מכל מיני מטעמים כו"⁸), הן צרכים המוכרחים והן דברים של תענוג, עד גם ל"אבנים טובות ומרגליות"³⁴ – עשירות), שצריכים להמשך לבני ישראל ע"י ה"דבר אחד".

צאינה וראינה תר"ס. סה"מ קונטרסים ח"ב שלג, ב. ועוד.

(31) ב"ב עד, א. סנהדרין קי, סע"א ובמדבר פ"ח, – נגיסת הבחיי והכלי יקר קרח טז, לד. וכו' בתנחומא קרח יא.
(32) בהעלותך יא, יג.
(33) שם, יז.

(34) כמובא קודם לכן בהשיחה מהגמרא (יומא עה, סע"א) ש"ירדו להם לישראל אבנים טובות ומרגליות".

זקוקים רק שבני ישראל ירצו באמת את הגאולה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

כאשר יהודי רוצה באמת את הגאולה – באה הגאולה מיד! כי מצד הקב"ה בודאי אין מניעה ח"ו, ואדרבה: "אביו שמר את הדבר" (וישב לז, יא), וכפרש"י: "ממתין ומצפה מתי יבוא", כלומר, הקב"ה ממתין מתי כבר תבוא הגאולה, ורק זקוקים שבני ישראל ירצו זאת באמת, ומיד יתגלה רצון הבורא והגאולה תבוא מיד, כאן למטה בעוה"ז הגשמי, ותושלם כוונת הבורא דנתארה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים באופן גלוי!

(משיחת ש"פ בחזקתו ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

מחשבה טובה אחת יכולה להביא את הגאולה ברגע זה ממש!

. . אין לו ליהודי לחשוב מי אני ומה אני, ומה כבר אוכל לפעול ע"י מעשה אחד של צדקה או תורה או תפלה, כאשר המדובר על הצלת העולם הגדול כולו, המכיל ביליוני בני אדם, וחיות וצומח ודומם –

כי כך פוסק הרמב"ם, שהאדם צריך לעשות את המאמץ המירבי כדי שיוכל לעשות מעשה אחד בלבד לטובה, משום שמעשה זה, אומרת תורת אמת, ויהודי מאמין בזה באמונה שלימה, או אפילו מחשבה טובה אחת, יכולים להכריע את הכף לטובה, ולהביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובאופן של "נאו", עכשיו, ברגע זה ממש!

(משיחת כ"ג אייר, לנשי ובנות חב"ד, ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

מה שישנם כאלו שאינם רואים זאת...

. . ומה שישנם כאלו שאינם רואים זאת – הרי ידוע הפתגם שמחשבתו של הסוס אודות ה"תבן" אינה משנה את המציאות שאודותי' חושבים ה"חכמים" היושבים בעגלה... ואדרבה – תפקידם של ה"סוסים" לסייע ולהביא את החכמים למחוז חפצם, אלא שיש צורך להכות את הסוסים ("שמיסן די פערד") – ב"מקל נועם" כמובן, וכב' הגירסאות שבדבר: (א) להכות את הסוסים כדי שידעו שהם סוסים. (ב) להכות את הסוסים עד שתתבטל "סוסיותם" ("זיי זאלן ווערן אויס פערד"), וזאת – כאשר נמצאים במצב של נשמות בגופים!

(משיחת ש"פ בחזקתו ה'תשד"ם - בלתי מוגה)

ה. מכך ישנו לימוד והוראה בכל דור ודור עד לדורנו זה:

כאור"א צריך לידע שפרנסתו וכל צרכיו בבני חיי ומזוני רויחי נמשכים ע"י ה"דבר אחד לדור" מה' אחד; זה גופא יכול להמשך ע"י ממוצעים של מלאכים, מזלות ובני אדם, אבל הכל מגיע בכחו של ה"דבר אחד לדור".

[. .] ומכך מובן הלימוד שישנו לכל הדורות מה"מן" שבו נאמר הציווי "למשמרת לדורותיכם", ובפרט בעמדנו בשבת כ"ב אייר שבה נאמר ציווי זה:

לכל יהודי יש בכח לקבל ע"י ה"דבר אחד לדור" – את פרנסתו ואת כל צרכיו בבני חיי ומזוני רויחי באופן ד"לחם מן השמים", הן דברים המוכרחים לקיום האדם, והן דברים של תענוג.

ויתירה מזו: מקבלים את כל הענינים שרק רוצים ('הי' בו "ב'מן") מכל מיני מטעמים והי' כל אחד מישראל טועם כל מה שהי' רוצה כו', אף דבר לא הי' אומר בפיו אלא חושב בלבו לומר מה שנפשו מתאווה הי' הקב"ה עושה רצונו והי' טועם טעם מה שהי' מתאוה", ולא זקוקים להמתין עד שיהי' נמשך מלמעלה אלא זה ישנו כבר למטה, וצריכים רק לגלות זאת עי"ז שירצו זאת באמת, והרי רצונו האמיתי של יהודי הוא רצון הבורא (כפס"ד הרמב"ם³⁵)!

כולל גם את הענין שהזמן גרמא – שכאשר יהודי רוצה שיהי' "דלאגי גלות" ו"משיח נאו" – עליו רק לחפוץ בכך באמת, וזה מקוויים מיד בפועל ללא עיכוב זמן כלל (ואין צורך לחכות אפי' "עד מהרה ירוץ דברו"³⁶), מאחר והענין כבר ישנו פה למטה, ויהודי צריך רק לגלות

35) הל' גירושין ספ"ב.

36) תהלים קמז, טו.

את זה!

ו. ואפילו כאשר נמצאים בזמן הגלות, עאכ"כ לאחרי חורבן בית ראשון כשגנזו את "צנצנת המן" (יחד עם שאר הדברים³⁷), וצריכים להגיע לאמונה שהיכן-שהוא ישנה במציאות "צנצנת המן" הגנוזה משום שלא רואים זאת בגלוי (כפי שהי' בימי ירמיהו וכיו"ב),

אעפ"כ יש לידע, שהיות ונצטוינו בתורה להשאיר את המן "למשמרת לדורותיכם", לכן גם עכשיו נמצאת "צנצנת המן" בגשמיות העולם (בדיוק כפי שהי' לאחרי שפסק המן לירד בסוף הארבעים שנה כשבני ישראל נכנסו לארץ נושבת), וזה נותן כח בגשמיות העולם שכאור"א יקבל את כל פרנסתו וכל צרכיו באופן של "לחם מן השמים", והגילוי של זה תלוי רק ברצונו האמיתי.

ואדרבה, זה שהיום אי אפשר לראות בגלוי את "צנצנת המן" שהיא "למשמרת לדורותיכם" – צריך עוד יותר למהר את הזמן שבו יקויים הציווי בתורה ד"למשמרת לדורותיכם" בגלוי – בביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו,

ובאופן ד"ואולך אתכם קוממיות"³⁸ – "בקומה זקופה" (כמ"ש בפרשתנו³⁹), ע"ד "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"⁴⁰ "כימי צאתך מארץ מצרים"⁴¹, ע"י משה רבינו – "גואל ראשון הוא גואל אחרון"⁴², כשם שמשנה הוא ה"דבר אחד לדור" שמעמיד לבני ישראל את

37) יומא נב, ב. ויש"י.

38) פרשתנו כו, יג.

39) שם בפרש"י.

40) בשלח יד, ח.

41) מיכה ז, טו.

42) ראה שמור"פ פ"ב, ד. זח"א רנג, א. וראה לקו"ש

חי"א ע' 8 ואילך. ויש"י.

מה נורמלי ומה אינו נורמלי?

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יהי המלך"

הרי נאמר¹ "ועמך כולם צדיקים", ואם-כן, כשכל בני ישראל נאספים יחדיו, נעשים כולם לצדיק אחד גדול, "מייוחד שבעדרו"².

וכאשר הם גוזרים ומכריזים כולם ביחד בגלוי ובקול רם שמישיח יבוא "נאו" - באנגלית וגם בשפות אחרות, עד ללה"ק ובינתיים גם באידיש [שזו השפה בה השתמשו הבעש"ט ורבותינו נשיאינו, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, לאמירת תורה, קבלה וחסידות, כפי שכתוב באגה"ק³] - בודאי שהקב"ה מקיים את הגזירה, "ותגזור אומר ויקם לך"⁴ - שמישיח בא "נאו", ו"מיד הן נגאלין"⁵.

וכידוע הסיפור עם הצ"צ, שהתייצב באסיפה בפעטערבורג עם שרי המלוכה, ודיבר לפנייהם בתוקף ובחריפות מתוך מסירות נפש. וכששאלו אותו אח"כ - הרי יש לו עדת חסידים, וכיצד יכול להתייצב כך במס"נ? ענה: שתי תשובות בדבר, בסגנון הש"ס - תירוען ו"איבעית אימא": (א) יש את הבנים. (ב) כאשר כל היהודים יחליטו ויתאספו כולם יחדיו - הם יכולים לפעול הכל!

ועד"ז בענינו: כאשר כל היהודים באים יחד ונעשים צדיק אחד גדול, וגוזרים ומכריזים שמישיח יבוא תיכף ומיד - ודאי שזה נפעל בפועל למטה מעשרה טפחים,

והולכים ביחד עם משיח צדקינו לארץ ישראל, ושם גופא בירושלים, ושם גופא בביהמ"ק, והגוים יביאו אותם לשם "כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור"⁶, ויקויים "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מיניקותיך"⁷.

ואזי יהי העולם נורמלי, לא כפי שהוא עכשיו, כדמוכח מזה גופא שמישיח עדיין לא בא - ביאת משיח צדקנו זה דבר נורמלי, ומכיון שמישיח עדיין לא בא מוכרחים לומר שהעולם אינו נורמלי -

אזי דבר זה יתבטל ומשיח יבוא בפועל, בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש ובעגלא דידן.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

- (1) ישעי' ס, כא.
- (2) יומא לד, ב.
- (3) סכ"ה (קמא, א). וראה לקו"ש חכ"א ע' 446
- (4) איוב כב, כח.
- (5) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.
- (6) ישעי' סו, כ.
- (7) שם מט, כג.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי' - נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג י"ה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

כל צרכיהם, והוא שאמר את הציווי שהמן ישאר "למשמרת לדורותיכם" [כשם שהוא נתן לבני ישראל את כל התורה כולה, "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע כו"⁴³ ומכך זה הגיע לכל בני ישראל עד סוף כל הדורות] כך גם בנוגע ל"גואל אחרון" של גלות זו האחרונה.

ולזה זקוקים רק - בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר⁴⁴ - "לצחצח את הכפתורים של בגדי השרד", המדים של "צבאות ה'", זאת-אומרת, צריכים רק שרצונם הגלוי של בני ישראל יהי כרצון הבורא, ורצון הבורא שתבוא כבר הגאולה, וכל זמן שהיא עדיין לא באה הוא

(45) ראה סוכה נב, ב.

(46) בא יב, מא.

(47) עקב יא, יב.

(48) ראה יב, כ. וראה שופטים יט, ח.

(43) אבות בתחלתו.

(44) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט (שיחות קודש אדמו"ר מוהרי"צ תר"פ-ת"ש (כפ"ח תשמ"א) ע' 95).

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק י"ה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו - לברכות עד בלי די



מדור "כתי"ק - פרסום ראשון מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש - אחר חצות היום - ו' טבת ה'תשס"ב י"ה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש